

Slut med bedrageri af offentligheden. Tiden er moden til LaRouches strategiske løsninger

Den 17. december (EIRNS) – Det strategiske billede er dramatisk, hvor millioner af mennesker går på gaderne i protest mod umulige levevilkår, fra Chile til Algeriet og Libanon. I hele Frankrig fandt der i dag en massestrejke sted imod – blandt andet – regeringens planlagte ændring af pensionssystemet med krav om flere år på arbejdsmarkedet for mindre compensation. Hundredetusinder af mennesker på tværs af sektorer demonstrerede i et omfang, der overgik selv de enorme forsamlinger tidligere i efteråret. På den berømte Paris-opera stillede både sangere og orkestret sig solidarisk. Forsamlet på operaens trappetrin fremførte de "Va Pensiero", de hebraiske slavers kor fra Verdis opera Nabucco (Nebukadnesar) og andre universelle, patriotiske sange.

Dette er virkeligheden i det kommende nye år. Ingen 'genopvarmede' nyliberale, neo-konservative planer og svindelnumre vil længere kunne formå at forlænge City of London/Wall Streets dødsmerkede 'markedssystem'. Den amerikanske centralbank, Federal Reserve, pumper i løbet af juleferiedagene mange milliarder ind i finanssystemet for at afværge den verserende nedsmeltning.

Det er sådan man må se de seneste dages rekordniveauer på det amerikanske aktiemarked. Pengene flyder rundt overalt. Dagens rekordhøje Dow-indeks på 28.267 er en "opsmeltning", som investorer/spekulanter nu foretrækker at kalde det, hvilket betyder, at det er positivt. Men "opsmeltning" betyder i virkeligheden hvad ordene antyder – økonomisk skum. Der er intet bag "pengene", blot penge og [varm] luft. Federal Reserve-politikken er et bedrageri af offentligheden.

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, understregede i diskussioner med europæiske kolleger i dag vigtigheden af, at dette er øjeblikket til at udbrede offentligt, hvad der er sandt og gennemførligt – den afdøde statsmand Lyndon LaRouches strategiske økonomiske metode. For fem år siden udstedte han sine "Fire love", baseret på at adskille og forsvare kommercielt nyttige banker gennem Glass/Steagall-loven; stil rigelige kreditter til rådighed for nyttig agroindustriel og infrastrukturel aktivitet, og især til fremme af banebrydende videnskabelige fremskridt gennem rumprogrammet og international rumforskning.

Den form for intervention går hånd i hånd med afsløringen af svindlen bag de 'væbnede' efterretningsnetværk, der går efter det amerikanske præsidentskab, og som også har taget sigte imod Kina og Rusland, på et tidspunkt hvor det er yderst påkrævet med et samarbejde mellem stormagter omkring en fornuftig politik.

I dag sendte præsident Donald Trump et personligt brev til 'House Speaker' (formand for Repræsentanternes Hus, *red.*) Nancy Pelosi, hvor han fordømmer dette svig i de stærkeste vendinger og kalder det et "ulovligt, partipolitisk kupforsøg." Han sagde til hende: "Hvis du virkelig var interesseret i frihed og vores nations frihed, så ville du bruge dine enorme efterforskningsressourcer til at afsløre den fulde sandhed om FBI's forfærdelige magtmisbrug før, under og efter valget i 2016", sagde Trump. "De anklagede i 'Hekseprocesserne i Salem' (foregik i Massachusetts-kolonien i 1692-93, *red.*) fik en mere retfærdig rettergang "(det fulde brev er offentliggjort på Det Hvide Hus' websted).

Hvad der er afgørende, advarede Zepp LaRouche, er at ikke lade den gunstige lejlighed for at afslutte onskaben slippe sig af hænde, og at opnå succes ved at handle ud fra det højeste niveau. Førhen har der været bevægelser indenfor forskellige grupper – arbejdere, landmænd, læger og medicinsk personale, undervisere, studerende – hvilke kan være magtfulde bevægelser, men som derefter bliver besejret på en eller anden måde, når de bliver desorienterede, demoraliserede, truede, eller købt og betalt. Konsekvensen er, at deres produktive og politiske kræfter går tabt eller svækkes, og at alle taber.

Men hvis folk har overblikket på det højeste niveau og [kendskab til] strategiske løsninger, kan det lykkes. Tiden er moden.

Berlinmurens fald, anden chance for en gunstig mulighed
Schiller Instituttets konference, 9.

november 2019

1989 – Berlinmurens fald og en mistet mulighed

2019 – En anden chance for en stor mulighed

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Vi fejrer i dag et tredobbelt jubilæum: 30-årsdagen for Berlinmurens fald; Friedrich Schiller, den store tyske frihedsdigters 260-års fødselsdag; og 35-årsdagen for grundlæggelsen af Schiller Instituttet. Og når sådanne tre jubilæer falder sammen, er det faktisk værd at se tilbage på, hvordan de hænger sammen.

Nu om dage kan mange mennesker ikke engang huske murens fald, fordi de enten ikke var født endnu, eller fordi de var for unge til at følge med i det. Men det er virkelig vigtigt at lære lektien om hvad der skete dengang, og hvad der gik galt, i forhold til den situation som vi har i dag.

Jeg kan huske mange af begivenhederne, som om det var i går, fordi vi ikke bare stod på sidelinjen og så på, men vi befandt os midt i disse begivenheder og prøvede på at forme dem med vores ideer.

Der gives næsten ikke eksempler på en større forskel mellem den officielle fortælling om, hvad der skete i forbindelse med den tyske genforening og murens fald, [og hvad der egentligt skete]: Den officielle fortælling er en ting, og hvad der virkelig skete er noget ganske andet. For hvis man lytter til den officielle fortælling, så var dette demokratiets sejr over kommunismen, friheden over diktaturet, og Fukuyama, historikeren, sagde to år senere, da Sovjetunionen faldt sammen, at dette var slutningen på [verdens-]historien. Og opfattelsen var generelt, at hele verden ville tage den vestlige model for "demokrati" til sig, herunder menneskerettigheder og det parlamentariske system, og at det simpelthen bare ville gå den vej.

Imidlertid advarede jeg i mange taler i 1990 om, at hvis man agtede at presse en ligeså falleret vestlig liberal model ned over det sammenbrudte kommunistiske økonomiske system, vil man over en vis periode kunne opleve et opsving, men at det til sidst ville føre til et meget, meget større sammenbrud af systemet. Og jeg tror, at det er præcist der hvor vi er i dag.

Hvis man betragter verden rundt om på hele kloden, har man et system i fuldstændig uorden: Se på massedemonstrationerne i Chile, i Irak, i Libanon, se på de 'gule veste' i Frankrig; se på hvad der foregår med Brexit; de tyske landmænd er i total oprør. Efter min mening er det faktisk første gang i historien, at det sker samtidigt i alle hjørner af verden. Og jeg tror virkelig, at det i dag er sandt hvad Leibniz sagde i slutningen af 1600-tallet: Han sagde, at hvis hele verden på et tidspunkt bliver domineret af utilitarisme, vil det komme til en verdensrevolution.

Det vestlige etablissemments intentioner i '89 – og især efter Sovjetunionens sammenbrud i '91 – om at påtvinge verden en unipolær orden, hvilket var denne idé om "demokrati-som-det-eneste", har åbenlyst givet tilbageslag. De prøvede at påtvinge denne unipolære verdensorden med regimeskifte-operationer, med farverevolutioner, med interventionskrige; og ideen om at historien op til dette punkt, i det væsentlige, kun drejer sig om den atlantiske sektor. Men tilbageslaget mod denne indsats for at påtvinge en unipolær verden har ført til fremgangen for en hel række forskellige nationer, Rusland, Kina, Indien, og andre asiatiske nationer. Det har ført til en helt anden selvforståelse i Afrika. Det har øget kløften mellem de rige og de fattige på en sådan måde, at det ikke længere er bæredygtigt. Middelklassen forsvinder.

Så hvis man tager dette i betragtning, og spørger sig selv hvordan vi er nået til den såkaldte "enden på historien", demokrati overalt, og så de gigantiske omvæltninger, som finder sted lige nu? Nuvel, '89 var det man på tysk med rette kunne kalde en "Sternstunde der Menschheit", hvilket betyder en enestående chance [for forandringer] i historien, en "stjernestund for menneskeheden." Og det var et af disse store øjeblikke, hvor man faktisk kunne forme historien, fordi kommunismen var forsvundet, og man kunne have indført en fredelig verdensorden i det 21. århundrede. Og den vision havde vi:

Allerede i '84, da Sovjetunionen afviste hans tilbud om SDI (Strategiske Forsvarsinitiativ –red.), efter at præsident Reagan havde gjort det (SDI) til den officielle amerikanske politik, forudsagde Lyndon LaRouche, at hvis Sovjetunionen ville fastholde deres daværende politik, hvilket var en indsats for militær dominans, og 'primitiv akkumulation' imod deres egen økonomi, ville Sovjetunionen kollapse i løbet af fem år. Og det skete: Lyndon LaRouche, der også iagttog de økonomiske vanskeligheder i Comecon-landene, forudsagde i 1988 den snarlige tyske genforening, samt at det [gen-]forenede Tyskland skulle udvikle Polen med vestlig teknologi som en model for at omdanne hele Comecon.

Da muren faldt – i grunden efter de tiltagende mandagsdemonstrationer – var vi faktisk de eneste, der havde en forestilling [om det]. Husk tilbage på den

utrolige glæde – folk dansede på Berlinmuren, da den blev åbnet, og det var et utroligt øjeblik med en potentiel forandring i historien. De officielle dokumenter fra den tyske regering, der blev offentliggjort et par år senere, viser, at til trods for at tysk genforening var det primære mål for tysk politik, havde man ingen beredskabsplan! De troede i virkeligheden ikke, at det nogensinde ville ske! Ingen troede for alvor på, at Sovjetunionen ville forsvinde. Men vi havde en idé om det, og hr. LaRouche foreslog første gang i 1988, at det genforenede Tyskland skulle udvikle Polen, og jeg skrev en løbeseddel, der blev offentliggjort i midten af november 1989, "Kære Tyskland, gå videre med selvtillid," og jeg foreslog nøjagtigt dette, at vi med vestlig teknologi skulle udvikle Polen og de andre Comecon-lande.

Dette var naturligvis endnu ikke blevet til politik, men Helmut Kohl, Tysklands kansler på det tidspunkt, tog et første 'baby-skridt' i retning af suverænitet, ved den 28. november, et par dage efter min løbeseddel, at offentliggøre et 10-punkts program, som endnu ikke var ideen om genforening, men en konføderation af de to tyske stater.

To dage derefter, den 30. november, blev Alfred Herrhausen, lederen af Deutsche Bank på det tidspunkt, myrdet af en meget tvivlsom – sandsynligvis ikke eksisterede – "tredje generation" af terrororganisationen Røde Armé Fraktion. Det er i det mindste et spørgsmål, der stadig skal undersøges af historikere. Men det var et budskab til Kohl, "vov ikke på at gå i retning af tysk suverænitet."

På det tidspunkt kom der en voldsom reaktion: [Den daværende britiske premierminister] Margaret Thatcher igangsatte denne kampagne for "Det fjerde Rige"; den franske præsident Mitterrand krævede, at Tyskland skulle opgive D-marken og indføre Euroen; Bush Sr. krævede selvbegrænsning af Tyskland gennem yderligere integration i NATO og EU, accept af Maastricht-traktaten, og dermed det regime med nedskæringer der nu fører til sprængningen af EU, spændingerne mellem øst og vest, nord og syd.

Vi foreslog den produktive 'Paris-Berlin-Wien-trekant', som var ideen om at bruge vestlig teknologi til at transformere landene i Østeuropa, og dybest set bruge deres produktive potentialer til at modernisere og integrere med Europa. Det første sådant forslag offentliggjorde vi i januar 1990, og da Sovjetunionen kollapsede i '91 udvidede vi straks idéen om den produktive trekant til hele Eurasien for at forbinde de produktive befolkningscentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer, og vi kaldte det for 'Den eurasiske Landbro', Den nye Silkevej. Dette skulle også [danne basis for] den fredelige verdensorden i det 21. århundrede.

Naturligvis brød de neo-konservative, som ønskede at påtvinge deres unipolære verdensorden, løfterne de havde givet til Gorbatsjov, om, at NATO aldrig ville blive udvidet til Sovjetunionens grænser. I '91 offentliggjorde CIA ifølge en tysk avis en rapport om, at Rusland havde en bedre uddannet arbejdsstyrke og flere naturressourcer end USA, og at landet derfor ville blive en konkurrent på verdensmarkedet, hvis man tillod økonomisk udvikling. Derfor skulle den økonomiske udvikling afværges.

Hvad der trådte i kraft var chokterapien fra Jeffrey Sachs, den samme Jeffrey Sachs, der nu befinder sig midt i den grønne klima-finansieringssvindl. George Soros var involveret i en enorm hjerneflugt fra Rusland og de øvrige tidligere sovjet-lande, og i Tyskland forsøgte de virkelig at sprænge potentialet for et godt forhold til Rusland på det tidspunkt. Den 8. marts 1990 var den sidste samling i DDR's 'Volkskammer' [parlamentet i Østtyskland]. De skabte 'Treuhand Anstalt', som senere skulle blive til den største industrielle bedrift i verden. Og de skulle angiveligt beskytte DDR's statsejede ejendom, men et 'koldt kup' blev udført: Allerede den 26. juni 1990 offentliggjorde De Maizière-regeringen vedtægter, der alene handlede om "privatisering" og "omorganisering" af de statsejede industrier.

I august 1990 blev Detlev Karsten Rohwedder, som var en meget god og effektiv industrialist, udpeget til at foretage en omlægning af førnævnte 'Treuhand', og han havde en fremragende forståelse af kravene til realøkonomien, så han satte genopretning før privatisering med det primære formål at beskytte arbejdspladserne fra de tidligere statsejede virksomheder. Straks kom han under ondsksfulde angreb fra de britiske og amerikanske investeringsbanker, der beskyldte ham for at blokere for udenlandske investeringer. Den 1. april 1991 blev han skudt af den samme tvivlsomme, sandsynligvis ikke eksisterende, "tredje generation" af 'Rote Armé Fraktionen' af den terroristiske Baader-Meinhof-gruppe. Han blev erstattet af Birgit Breuel, en datter af Alvin Münchmeyer, hvis bank har en meget dystre historie, idet den var med til at finansiere NSDAP [nazist-partiet] i 30'erne sammen med Harriman i USA og Montagu Norman, bankdirektør for Bank of England.

Hvad der skete, var en gigantisk ekspropriation af den østtyske befolknings ejendom. Pludselig betød alle disse menneskers livsværk intet; det blev erklæret værdiløst; og dette er et chok, som disse mennesker i det tidligere Østtyskland ikke er kommet sig over den dag i dag. Og jeg vil sige, at denne ekspropriation har spillet meget ind på det faktum, at vi nu har fået fremkomsten af Alternativet for Tyskland (AfD), en populistisk organisation som imidlertid har en masse af alle de onde elementer, højreekstremisme, hvis ikke værre – fascistiske elementer – i sig.

Se, etablissementet udnyttede grundlæggende det faktum, at kommunismen var forsvundet, og der skete noget nyt. Da Sovjetunionen stadig eksisterede, så oligarkiet i Vesten stadig et vist behov for videnskabelig og teknologisk fremgang, for dybest set at holde trit med våbenkapløbet i Den kolde Krig, af årsager, der allerede var blevet formuleret af Machiavelli: At man altid skal forblive på samme teknologiniveau som ens modstander, eller være foran.

Men med Sovjetunionens sammenbrud gik det britiske imperium ind i en absolut ubændig deregulering af de finansielle markeder, og de gik tilbage til den gamle oligarkiske tankegang om befolkningsreduktion, og at holde befolkningen i tilbagestående, og især efter at det lykkedes at eliminere Glass/Steagall-loven i USA i 1999, fik vi en fuldstændig, uhæmmet deregulering af de finansielle markeder på bekostning af industrien og velfærden, til fordel for spekulanternes profitmaksimering.

I juli 2007, da den anden ejendomsmarkedskrise brød ud – faktisk en uge før – optog Lyndon LaRouche en verdensberømt video, hvor han sagde, at "Dette system er absolut færdigt, og alt hvad vi vil se nu er, hvordan de forskellige aspekter kommer til at manifestere sig". Og som et resultat af det faktum, at folk ikke lyttede til ham, fik vi så det store systemiske nedbrud i 2008. Intet blev gjort af centralbanker for at eliminere de grundlæggende årsager til dette nedbrud, og derfor står vi nu, ca. 11-12 år senere, overfor en endnu værre krise, fordi det eneste man lavede var kvantitative lempelser, nulrenter, negative renter, og i dag ser man et sammenbrud af hele systemet, i meget, meget værre grad end i 2008.

Men i mellemtiden udviklede sig også en anden tendens: I forbindelse med vores forslag til den 'Eurasiske Landbro', arrangerede vi konferencer og seminarer på fem kontinenter. I '96 var der en stor konference i Beijing, hvor jeg forelagde vores forslag om at bruge den Eurasiske Landbro som hjørnesten for en ny verdensøkonomisk orden, og på det tidspunkt erklærede Kina, at den Eurasiske Landbro skulle være det strategiske mål inden år 2010. Men så kom naturligvis krisen i Asien i '97. I '98 kom den russiske statsbankerot, og disse lande – de asiatiske lande – blev tvunget til at udvikle et alternativ for at forsvare sig selv. Og siden da har der udviklet sig en hel række organisationer: BRICS, Shanghai Cooperation Organization, Global South; og Schiller Institutet fortsatte med at afholde konferencer med forslag om, at den Eurasiske Landbro skulle blive til en 'Verdenslandbro', der forbinder alle fem kontinenter.

I 2013 i Kasakhstan annoncerede præsident Xi Jinping så den Nye Silkevej. Og i de forløbne seks år siden da, er dette blevet det største infrastrukturprojekt nogensinde i historien. Det har allerede fået tilslutning fra 157 nationer og 30

store internationale organisationer. De har skabt et nyt paradigme, der er baseret på respekten for national suverænitet og ikke-indblanding i de andres landes sociale system. Det er en model for samarbejde, som ifølge præsident Xi Jinping er åben for samarbejde med enhver nation på planeten.

Når man ser rundt omkring på kloden er der demonstrationer i mange lande, mange af dem er større end 'mandags-demonstrationerne' i DDR. i '89, og nogle af dem er ikke så fredelige som de var. Vi konfronteres også med eksistentielle farer: Det udgår især fra narkokartellerne, hvis man betragter situationen i Mexico, eller hvis man ser på de overvejende Soros-sponsorerede farverevolutioner, såsom i Hongkong og andre destabiliseringer rundt om i verden. Det er i realiteten de samme kræfter, der står bag kuppet mod præsident Donald Trump, siden 2016. Men der er også en modbevægelse. Den kriminelle efterforskning af kupmagerne mod Trump ledes af justitsminister William Barr.

Så 30 år efter murens fald er vi præcis på det punkt, som jeg har påpeget i mange taler, at hvis man påtvinger det liberale system, så vil man få et langt større sammenbrud, og det er præcis, hvad vi ser i dag. Men vi har også den nye konstellation med Bælte- og Vejinitiativet og præsident Trump, som mange gange har sagt, og bevist gennem sine handlinger, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland og Kina. Så faktisk oplever vi lige nu den store chance igen i 2019, men hvad der [nu] må ske, for at tage ved lære af hvad der gik galt for 30 år siden, er, at de fire [stor-]magter – USA, Rusland, Kina og Indien – skal gennemføre Lyndon LaRouches recept:

- Vi skal have en global Glass-Steagall, adskillelse af bankerne. Kasinoøkonomien må slutte, og dette bør ske inden sammenbruddet for alvor kaster verden ud i kaos.
- Derefter har vi i brug for en nationalbank efter Alexander Hamiltons principper i ethvert land.
- Der er brug for en ny Bretton Woods-aftale, et nyt kreditsystem til at finansiere internationale projekter under Bælte- og Vejinitiativet.
- Og vi er nødt til at have en forøgelse af produktiviteten i økonomierne gennem et fælles lynprogram til realisering af fusionskraft, samt internationalt samarbejde om rumfart og -forskning.

Nu må disse lande – de fire stormagter – gå sammen med andre lande om den økonomiske genopbygning af Sydvestasien, som er blevet ødelagt af disse interventionskrige; og vi har brug for industrialiseringen af Afrika, fordi dette er den store udfordring for hele menneskeheden. Vi må få bugt med geopolitik, og vi må samtykke i hvad præsident Xi Jinping har foreslået igennem mange år: Et fællesskab for hele menneskehedens fremtid.

Dette skal dog kombineres med en renæssance af klassisk kultur, og det er derfor at Schiller Instituttets rolle og ideerne fra Friedrich Schiller er så absolut uundværlige. Det var principielt for Schiller Instituttet, da det blev grundlagt i 1984, at en ny økonomisk verdensorden i virkeligheden kun kan lykkes, hvis den kombineres med en klassisk renæssance. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner indenfor alle kulturer, og for europæisk civilisation betyder det, at det smukke menneskebillede, som det blev udtrykt af Friedrich Schiller, og som det blev fejret af Beethoven i 'Ode til Glæden' i den niende symfoni, må blive grundlaget for vores uddannelsessystem og vores sociale liv. Fordi hvert menneske, ifølge Schiller, har potentialet til at blive en smuk sjæl, og hans definition af dette er, at ethvert menneske potentielt kan blive et geni. Han har en idé om, at ethvert menneske har en ubegrænset evne til selvforbedring, intellektuelt og moralsk.

Så hvis man ser på det, har den liberale model ikke bare fejlet økonomisk, men også kulturelt. Hvis man ser på narkotikaepidemien, for eksempel i USA, grimheden i ungdomskulturerne, volden i den såkaldte "underholdning", skoleskyderier og lignende ting, er det meget, meget tydeligt, at hvis Vesten ønsker at overleve, er der brug for en æstetisk uddannelse. Præsident Xi Jinping har sagt ved mange lejligheder, hvor vigtig han betragter den æstetiske uddannelse, fordi den fører til et smukt sind og en smuk sjæl, og det er kilden til skabelsen af store kunstværker.

Så, I USA og Europa må vi til at genskabe de bedste traditioner for humanisme og klassisk kunst; i traditionen fra den italienske renæssance, de tyske klassikere, musikken fra Bach, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Verdi og andre. Dette er ikke en mulighed: Det er en nødvendighed. Civilisationer er forsvundet, og hvis man går til museerne, er de fulde af eksempler på nationer, kulturer og civilisationer, som moralsk var for anløbne til at klare sig. Europa og USA kunne muligvis helt forsvinde! Og dette siger jeg ikke som en pessimistisk prognose, men som et incitament for os til at ændre vores vaner og antagelser. Vi er nødt til at genskabe vores civilisation baseret på de høje idealer fra de store digtere, som Schiller, hvis 260 års fødselsdag vi fejrer i dag.

Folk er i globalt oprør over det

[faldefærdige neoliberalerale system](#) [Schiller Instituttets ugentlige](#) [webcast med Helga Zepp-LaRouche den](#) [3. november 2019](#)

Helga indledte sin ugentlige webcast med at insistere på, at folk faktisk bør se præsident Trumps rally i Tupelo, Mississippi, da man her vil se en helt anden dynamik, end hvad der formidles i medierne og af hans modstandere. Et betydeligt udsnit af de amerikanske vælgere reagerer entusiastisk på hans præsentationer, idet han fortsætter med at betone afslutningen på krigene, der blev indledt af Bush og Obama, alt imens han bekæmper sammensværgelsen, der føres imod ham. Hun kaldte demokraternes pres for en rigsretssag for et "højrisikabelt spil... som kan give bagslag."

Det vi gennemlever er et utroligt historisk øjeblik, et endeligt opgør mellem millioner over hele verden der er vrede, og som i USA bliver mobiliseret af Trump imod det britiske imperium, der har taget Det Demokratiske Parti [som gidsel]. Hun mindede seerne om, at hendes mand – da Trump blev valgt – sagde, at dette ikke var en amerikansk, men global begivenhed, hvilket vi ser nu med masseprotesterne, der pågår verden rundt. Hun gennemgik udviklingen omkring rigsretssagen, herunder bedraget med Schiffs "whistleblower". Hun pegede på fremskridtene i Syrien, der er baseret på et samarbejde mellem Trump og Putin, samt handelssamtalerne med Kina, for at vise hvad det er som Trump gør, der forårsager hysteriet bag rigsretssagen.

Da hun gennemgik det igangværende finansielle/økonomiske sammenbrud samt de åndssvage løsninger der er foreslået af Lagarde, Carney m.fl., og som kun vil gøre ondt værre, pegede hun på de enestående løsninger, der er blevet udviklet af hendes mand Lyndon LaRouche. For Jer, vore seere, er tiden ikke til passivitet, konkluderede hun, men til nu at blive involveret og støtte vores organisation.

APEC og COP25 er aflyst – det gamle paradigme er brudt sammen, og vi må bygge det nye

Den 30 oktober (EIRNS) – Enhver der stadig måtte have den misforståelse, at verden på en eller anden måde “klar sig”, uden behovet for at skulle påtage sig noget personligt ansvar for handling, må vågne op og se på verden som den er i dag, “fra oven”, som man siger.

I dag kollapsede nationen Chile og “Chile-modellen” i bund og grund, som City of London og Wall Street elskede. Præsident Sebastián Piñera, med millioner af mennesker på gaden der kræver en afslutning på den økonomiske model, som blev indført for 45 år siden af det fascistiske Pinochet-diktatur og hans kontrollører af “Chicago Boys”, bekendtgjorde her til morgen, at topmødet i den Økonomiske Samarbejdsorganisation for Asien og Stillehavsområdet (APEC) mellem statsoverhovederne fra 21 lande fra Stillehavsområdet, planlagt til den 16.-17. november i Santiago, er blevet aflyst.

Derudover er også FN’s klimakonference, COP25, den centrale institution i den økofascistiske bevægelse for at afvikle industriel udvikling og reducere verdens befolkning, der er planlagt den 2.-13. december i Santiago, også blevet aflyst. Ikke alene er stakkels Greta Thunberg og topperne i Extinction Rebellion fortvivlede, men Bank of Englands bankdirektør, Mark Carney, der står i spidsen for det folkemorderiske grønne finansinitiativ, river sig selv i håret. Denne masseopstand mod den ondskabsfulde nedskæringspolitik i Chile er ikke en isoleret begivenhed. Faktisk oplever alle dele af verden en eller flere sådanne omvæltninger, hvoraf mange er ganske voldelige.

Hariri-regeringen i Libanon trak sig tirsdag den 29. oktober, da befolkningen kræver en afslutning på den sekteriske opdeling af nationen, der er udartet i massekorruption og økonomisk forfald. Iraks regering bryder sammen, da store dele af befolkningen har haft begrænset adgang til elektricitet og endog vand, siden ødelæggelsen af dens land for to årtier siden af George Bush og Tony Blair. Argentina har nedstemt IMF’s marionetregering under Mauricio Macri, med de sejrrige tilhængere af den nye regering, der vifter med chilenske flag i solidaritet. Overalt i Europa kolliderer de gamle etablerede partier, der har regeret siden Anden Verdenskrig, uden lederskab i sigte til at vende den økonomiske nedgang.

Måske tror du, at du er sikret, fordi du har en god pension? Disse pensioner er investeret i spekulative papirer, som er ved at forsvinde. Den amerikanske centralbank, der har trykt penge med en hastighed, der ikke er set siden sammenbruddet i 2008, forsøger krampagtigt at holde »bankerne, der er for store til at gå ned«, oven vande i et par uger eller måneder mere, med en tilførsel på over 100 milliarder dollars dagligt, og tallet er stigende. Men den finansielle boble, der nu er på 1,5 milliarder dollars, en halv gang større end i 2008, kan ikke "reddes" denne gang. Ti år med nulrente og "kvantitative lempelser" (QE) for milliarder af dollars har kun gjort realøkonomiens bankerot langt værre.

Og alligevel er løsningen på dette problem tættere på at blive gennemført end på noget andet tidspunkt i nyere tid. Lyndon LaRouche advarede for 50 år siden om præcis disse katastrofer, såfremt hans kloge ord blev ignoreret: Stop finanssystemets omdannelse til et globalt kasino for spekulativt affald; gendan det hamiltoniske "Amerikanske System" med statslig kredit til realøkonomien; samarbejd internationalt for at nå ud til Månen, Mars og videre; og iværksæt et lynprogram for at gøre fusionsenergi tilgængeligt for hele menneskeheden.

En ønskedrøm? Langt fra. Med Donald Trump har vi for første gang siden Jack Kennedy en præsident, der tror på videnskabeligt fremskridt; som atter har forpligtet nationen til et Måne-Mars-program; der afviser den falske britiske myte om "overbefolkning", som styrer den grønne dagsorden; der er modstander af, at vores børn bliver overmedicineret; og som insisterer på, at Amerika skal være venner med Rusland, Kina og alle nationer, der tror på fremskridt for deres folk.

Derfor er der en hektisk indsats for at starte en rigsretssag mod præsidenten, binde hans hænder, blokere hans bestræbelser på at afslutte krigene for regimeskifte og opbygge venlige forbindelser med andre suveræne stater. Det vigtigste er, at disse oligarker er bange for, at når den økonomiske boble brister, vil han ikke følge diktaterne fra Wall Street og City of London, men vil følge LaRouches politik, hans "Fire Love", der sætter det økonomiske imperium centreret i London under konkursbehandling, snarere end at redde det. De er bange for, at han ikke kun vil genoprette forbindelserne med Rusland og Kina, men også tilslutte sig dem i det største foretagende nogensinde, Den nye Silkevejs omdannelse af de tidligere koloniserede nationer til moderne industristater, der bekæmper fattigdom, som det er lykkedes for Kina, den største nation på Jorden.

Vær opmærksom på de forstandige ord fra Lyndon og Helga LaRouche. Nu er tiden inde.

'Vi går igennem et minefelt med bind for øjnene'

Den 30 oktober (EIRNS) "Verden hvirvler ud af kontrol," sagde Helga Zepp-LaRouche i går i en diskussion med samarbejdspartnere, "med et nært forestående fuldstændigt sammenbrud af det transatlantiske finanssystem", til trods for desperate forsøg fra den amerikanske centralbank, Federal Reserve, ECB og centralbankerne på at afværge det uundgåelige ved hjælp af de sidste krampetrækninger med kvantitative lempelser og andre forsøg på bankredninger. Som en italiensk analytiker udtrykte det kortfattet i *Il Sussidiario* den 25. oktober: "Vi går igennem et minefelt med bind for øjnene."

Minefeltet er ikke kun økonomisk; det er også politisk. Der er en masseekspllosion af protester internationalt [rettet] imod de nuværende bankerotte institutioner – fra Chile, Libanon, Argentina og endog til Italien og Tyskland, som det blev tydeliggjort ved de nylige valg i disse europæiske lande. Under disse omstændigheder, sagde Zepp-LaRouche, er det latterligt at tro, at de malthusianske grønne finansieringsplaner fra Bank of Englands direktør, Mark Carney, eller Europa-Kommissionens præsident, Ursula von der Leyen, vil fungere. Hvis man prøver at "puffe" befolkningen til at acceptere yderligere fascistisk nedskæringspolitik – som de kuleskøre adfærdsøkonomer foreslår – vil man kun forårsage en fuldstændig eksplosion.

Efterhånden som den økonomiske og politiske krise bliver mere bitter, optrappes i farlig grad det britiske imperiums operation for at fjerne præsident Donald Trump fra embedet, af frygt for at han handler imod deres interesser – som han netop har gjort i Syrien. Den demokratiske ledelse i Kongressen har udarbejdet en resolution, der formelt igangsætter en rigsretsundersøgelse, som de vil forsøge at banke igennem i denne uge, på trods af at et voksende flertal af den amerikanske befolkning ikke er i humør til dette kup. Der ligger en dobbelt fare i denne udvikling: Det er farligt for bagmændene, fordi det efterlader dem fuldstændig udsat for en folkelig afvisning; men det er også farligt for nationen og verden, i betragtning af den erklærede hensigt fra det britiske imperiums fortalere om at nå deres mål for enhver pris.

Vi står over for en sammenbrudskrise af historiske proportioner, tilføjede Zepp-

LaRouche; langt større end Sovjetunionens sammenbrud for 30 år siden. Men i modsætning til dengang, er der ved at tegne sig et alternativt system omkring Kinas Bælte- og Vejinitiativ.

Sådanne omstændigheder, med et smuldrende finansielt system kombineret med et voksende internationalt oprør mod politikkerne og institutionerne af denne gamle orden, betyder, "at vi er nødt til at frembringe hele spektret af Lyndon LaRouches ideer", sagde Zepp-LaRouche. Denne kamp kan vindes, konkluderede hun, så længe vi lykkes med at vinde USA og Europa tilbage til deres egne bedste klassiske traditioner, som finder deres højeste udtryk i LaRouches livsværk.

[Rollerne er byttet om for kupmagerne og centralbankerne](#) [Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 27 oktober 2019](#)

Helga Zepp LaRouche leverede en fascinerende vurdering af forandringerne, der fejer hen over kloden, og den gunstige lejlighed til at disse ændringer har gjort det muligt at realisere et samarbejde, der indvarsler en ny æra med fred og udvikling. Blandt de processer, som hun fremhævede, er:

1. Betydningen af Barr-Durham-efterforskningen, der overgår til en strafferetlig efterforskning, som sætter spotlight på hele det britiske Obama-efterretningsapparat, alt imens den afslører bedrageriet bag rigsretssagsprocessen omkring "Ukraine-[telefonsamtalen]";
2. Accelerationen af finanskrisen og centralbankernes faktiske erkendelse af, at de ikke har andet valg end at fortsætte den samme fejlslagne politik, som skabte denne krise;

3. Urolighederne der breder sig imod den neoliberale nedskæringspolitik, som centralbankerne har beordret for at beskytte deres faldefærdige system;
4. Omstillingen undervejs i hele Mellemøsten som et resultat af Trumps beslutning om at samarbejde med Rusland om at afslutte de "evindelige krige";
5. Til trods for det fortsatte anti-kinesiske idioti, der udvises i vicepræsident Pences seneste tale, anerkendte selv han det positive potentiale for en amerikansk-kinesisk handelsaftale, eftersom det er hvad præsident Trump ønsker;
6. Topmødet mellem Rusland og en række afrikanske nationer, hvilket giver USA og Europa en vision for hvad der vil være muligt, hvis man dropper de imperialistiske grundsætninger.

Ignorer medierne, der forsøger at udføre 'public relations' for de kriminelle britiske imperialistiske netværk – bliv aktiv med Schiller Instituttet, da tiden er inde til at udbrede Lyndon LaRouches ideer og metoder.

Som altid, tak for at følge vores arbejde.

**Hemmeligheden bag, hvordan Trump
udmanøvrerede krigspartiet.
Schiller Instituttets ugentlige**

webcast med

Helga Zepp-LaRouche den 18. oktober 2019

I denne uge drøfter Helga Zepp-LaRouche Trumps seneste træk for at afslutte krigene for regimeskifte, hvilket han blev valgt til at udføre, og stiller den amerikanske befolknings støtte til præsident Trump, der sås ved forskellige stævner i hele landet, op imod de etablerede mediers forsøg på at fremstille en helt anden virkelighed. Med en skrøbelig våbenhvile på den syriske/tyrkiske grænse er det nu tid til at begynde genopbygningen af regionen ved at udvide Bælte- og Vejinitiativet til Mellemøsten!

Helga Zepp-LaRouche understreger også den rolle, som vores bevægelse spiller i USA og i Europa med at uddanne befolkningen i den forestående globale finanskrisen. DETTE er den virkelige baggrund for hastværket med at afsætte Trump fra embedet. Han har bevist, at han er villig til at vælte skakbrættet med det militærindustrielle kompleks' årtier lange politik for regimeskifte; så hvilken garanti har Wall Street for, at han ikke vil gøre det samme imod dem, i takt med at finanskrisen fortsætter med at brede sig?

Det er nu vigtigere end nogensinde at organisere en ægte økonomisk renæssance på planeten, begyndende med at omorganisere Wall Street og give de suveræne nationer mulighed for at samarbejde om deres egne økonomiske skæbner.

Tak for at følge vores arbejde og for din støtte.

Timen er kommet

Den 17. oktober (EIRNS) – Igennem de fleste tidsperioder tillader historien kun at der sker få ændringer til det bedre på kort sigt, og de klogeste hoveder forbereder sig tålmodigt på de muligheder, som fremtiden måtte byde på. Så kommer der andre, sjældnere tider, hvor årtier eller mere kastes ud af balance i løbet af blot uger eller dage – revolutionære tider. To oprørende videointerviews, der netop er frigivet af LaRouchePAC – om Syrien og de videre

udsigter for fred og eurasisk udvikling – viser, at der for indeværende virkelig er [tale om] revolutionære tider: et interview med Hussein Askary fra EIR's Arabiske Redaktion og talsmand for det internationale Schiller Institut ("Peace Breaks Out In Syria": Et interview med Hussein Askary "); og det andet fra Virginia Commonwealth med senator Richard Black (R) ("Interview med senator Black: The Real Story of What's Happening Syria, Not the Fake News Version").

Nu hvor præsident Donald Trump endelig er fritstillet til at opfylde sit valgkampsløfte om at trække USA ud af de uendelige, håbløse krige påbegyndt af Bush og Obama, og i stedet kan forhandle om fred med Rusland og alle andre parter, igangsættes der en revolution af håb. Den har grebet Mellemøsten, og amerikanerne, der valgte ham til præsident af samme grund, tillige med mange andre, der ikke stemte for ham. (samtidig med at Gallup løgnagtigt vil vide, at 52% af amerikanerne ønsker, at præsident Trump bliver væltet ved en rigsretssag og fjernet fra embedet.)

Nu opfordres amerikanerne til at afsløre og besejre den forræderiske farceagtige rigsretssagsproces, og EIR vil fortsætte med at afsløre alle løgne og beskidte efterretningsoperationer, der ligger bag den – alle, til syvende og sidst, begået efter ordrer fra finansoligarkerne med centrum i London, såsom bankdirektør for Bank of England, Mr. 'Green Finance' Mark Carney.

Men det levende eftermæle fra det afdøde amerikanske geni Lyndon LaRouche fortæller os, at vi må gå videre, og at vi må gøre det nu. Opgaven er mere end bare at overvinde geopolitikken, og det er heller ikke muligt at stoppe blot med det. Den nuværende situation er en enestående mulighed for at basere fred på økonomisk genrejsning og økonomisk genopbygning af Amerika og Verden.

Det var netop sådan en mulighed, som Lyndon LaRouche så i sammenbruddet af det europæiske kommunistiske system (Warszawa-pagten) i årene 1989-1991. Han greb lejligheden som han så, selvom næsten ingen andre så det klart på det tidspunkt, for at overvinde det økonomiske forfald i Vesteuropa og Østeuropa, samtidig med at han muliggjorde udvikling i den såkaldte Tredje Verden. Han kæmpede ihærdigt, selv fra fængselscellen hvor han uretfærdigt var indespærret, for at få dette til at ske. Som ene mand, med sin kone og et par venner, førte han denne kamp til alle kontinenter. Han så forbundsfæller blive myrdet, som den tyske bankmand Alfred Herrhausen – men han kæmpede videre. Det krævede de kombinerede styrker af premierminister Margaret Thatcher og præsidenterne George H.W. Bush og François Mitterrand at besejre denne ene mands initiativ, for det han kaldte "den Europæiske produktive Trekant." Det var en enorm infrastrukturplan med henblik på at binde de mest produktive centre i Europa sammen, iværksætte højteknologisk udvikling derfra, og lade det brede sig videre ud til Østeuropa,

Asien og videre.

Han tabte dengang, men den idé han forfægtede blev vedtaget som Kinas politik af landets nye præsident Xi Jinping i 2013, efter mange års forudgående diskussioner i Kina inspireret af Lyndon og Helga LaRouche. I løbet af de sidste seks år har det dybtgående forandret Verden, blandt andet ved at bringe håb til Afrika, hvilket aldrig før er set.

Nu står vi overfor en endnu større mulighed. De kræfter, der dengang knuste LaRouches plan, eksisterer stadig, men de er meget svagere, og de er bragt ud af balance. Muligheden er her for det 21. århundredes version af Franklin Roosevelts genopretningsplan, som Lyndon LaRouche redegjorde for i sine "Fire love" og andre steder (se EIR, 13. juni 2014, "Fire nye love for at redde USA nu! Ikke en mulighed: En øjeblikkelig nødvendighed").

Internationalt eksisterer der nu muligheden for (og hvor længe endnu?), at stormagterne USA, Rusland, Kina og Indien kan skabe et nyt kreditsystem rettet mod højteknologisk udvikling af verden, med massiv eksport af kapitalgoder fra den udviklede sektor til de underudviklede, muliggjort af langsigtede, lavt forrentede lån under et dollarsystem med guldreserver og relativt faste valutakurser.

Det kan gøres nu – drivkræfterne er til stede. Og det skal gøres nu. Uanset hvad dine yndlingsmedier måske fortæller dig og dine kontakter, er finanskrisen i færd med at bryde ud. De eneste svar herpå ligger i de retningslinjer, som LaRouche har udstukket. Giv agt!

[Systemet kollapser: Dette er årsagen til optimisme!](#)
[Schiller Instituttets ugentlige webcast med](#)

Helga Zepp-LaRouche den 11. oktober 2019

Zepp-LaRouche indledte med at drøfte, hvad hun beskrev som den historiske pressekonference med præsident Trump den 9. oktober, hvor han gjorde det klart, at han havde til hensigt at vende de sidste 50 års geopolitiske krige. Under henvisning til præsident Eisenhowers identifikation af det "militære industrielle kompleks" som årsagen til krig, afsluttede Trump med en bevægende personlig erklæring, idet han identificerede omkostningerne ved disse krige, hvad angår de amerikanske tab af menneskeliv, samt de millioner der går tabt på den anden side i krigene.

Hun vendte flere gange tilbage til vigtigheden af to ting: For det første, præsident Trump må nu samarbejde med Rusland gennem Astana-processen og inddrage Kina, for at afslutte krigene via reel økonomisk udvikling; for det andet, at vejledningen til denne udviklingsproces må være Lyndon LaRouches liv, hvis renelse er den nødvendige ingrediens for at få det til at fungere.

LaRouches stemme er desuden vigtig, da det økonomiske sammenbrud er i gang, og det er hans videnskabelige metode, nedfældet i hans Fire Love, som er nødvendige for at forhindre sammenbruddet i at udløse global elendighed. Vi må direkte tage fat på den panik og kulturpessimisme, som dominerer befolkningen – nu er tiden inde til, at vores optimistiske synspunkt, baseret på en forståelse af menneskets sande, kreative natur, former diskussionen.

Tak fordi I følger vores arbejde i et så spændende historisk øjeblik. Der står meget på spil for menneskehedens fremtid, og vi gør en forskel.

LaRouches fire love: Alternativet til krig

Den 7. oktober (EIRNS) – Præsident Donald Trump vil ikke møde andet end modstand i Washington ved igen at agere for at bringe de amerikanske tropper ud af Sydvestasien; det er kun det amerikanske folk, der vil være glade for at se

dette. Og hvis han samarbejder med Ruslands præsident for at holde Tyrkiet eller andre nationer fra at udløse endnu en krigskatastrofe, vil han blive bebrejdet for at "fedte for Putin". Hver gang præsidenten modsætter sig 'endeløse krige' eller afskediger typer som John Bolton, 'blæser krigspartiet i fløjten'. (ordspil på 'whistleblower', red.)

Den virkelig presserende sag er kampen imod Wall Street, hvor Donald Trump som præsidentkandidat i 2016 lovede at "punktere den gigantiske boble på Wall Street," men hvor Trump som præsident har svigtet dette løfte. Dette er en opgave for dem, der støtter den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche. Her, otte måneder efter hans død, bliver LaRouche endnu engang svinet til i New York Times, Washington Post, BuzzFeed osv., idet hans forslag til at stoppe det økonomiske sammenbrud eller forhindre den "nye grønne aftale" – og løfte økonomien igen, atter står i en hel central position.

Vi befinder os nu igen tilbage i 2007 ... set i forhold til det økonomiske nedbrud i 2008. Dette var sidste gang, hvor Federal Reserve skulle yde store "likviditets-nød lån" til Wall Street og de store europæiske banker – hvilket man nu har gjort siden den 17. september, med tocifrede milliardbeløb hver dag. 'The Fed' har forberedt sig på, at skulle foretage daglige kortvarige indskud i disse banker for tæt på yderligere 300 milliarder dollars i løbet af de næste fire uger. Dårlig gæld suser ud af den "altings-boble", som disse banker understøtter, lige så hurtigt, eller hurtigere, end de nye trykte penge pumpes ind i den. Det er lige så høj grad en økonomisk nødsituation som det var i foråret 2007 – og dengang hørte man heller ikke om det i de nationale medier.

LaRouche beskrev dette præliminære nedbrudsfænomen for 25 år siden, og kaldte det "en typisk kollapsfunktion". Mere vigtigt er det, at han påpegede det i netop 2007 (i et internationalt webcast den 25. juli det år) og beskrev, hvordan det kunne stoppes.

Genindførelsen af Glass-Steagall-bankopdelingen for at opbryde Wall Streets kombination af enorme spekulative aktiviteter, og alene beskytte de kommercielle udlånsdele, blev til den første af LaRouches fire love for at redde økonomien og nationen. Nationen og præsidenten har nu brug for denne handling hurtigst muligt.

På en ekstraordinær konference i Schiller Instituttet i New York sidste lørdag, blev LaRouches årtiers lange kampagne for en Månen-Mars-mission for NASA og andre rumnationer, og for et forceret program til udvikling af fusionskraftteknologier, på en overbevisende måde præsenteret som "det nødvendige alternativ til krig". Denne fejring af NASAs videnskabelige

“International Observe Moon Night” bør ses. Videoen er tilgængelig på Schiller Instituttets webside.

Dette er LaRouches fjerde lov – at disse nationer skal deltage i den menneskelige udforskning af solsystemet, begyndende med Månen, – og [i denne forbindelse] lave gennembrud til fusionskraft. Det kunne være nært forestående nu, hvor NASA arbejder på en fremskyndet Månen-Mars-mission bestilt af præsident Trump. Men det er afhængigt af, at have den nationale kredit til at gøre det, og dermed at det truende finansielle sammenbrud afværges ved hjælp af Glass-Steagall bankregulering, og at der skabes et nyt [nationalt] kreditinstitut for teknologiske fremskridt og infrastruktur.

Tiden er inde til at rense LaRouches navn og at realisere hans ideer. Det er netop i tide til at undslippe konstante krige og gentagne økonomiske sammenbrud og gå over til reelle menneskelige fremskridt.

Selv “Green Finance” kan ikke længere redde finansmarkederne

Af Alexander Hartmann i Neue Solidarität, Nr. 39, 26. september 2019

Likviditetsflaskehalsene på interbankmarkederne tyder på, at et finanskrak er nært forestående.

Medens den vestlige verdens reelle økonomi går mere og mere i stå, opfører massemedierne og de europæiske regeringer sig, som om der kun er et enkelt problem, som vi alle bør rette opmærksomheden imod, og som vi bør ofre alle andre interesser og opgaver for, nemlig de angiveligt katastrofale, menneskeskabte klimaforandringer. Disse medier og regeringer ophidser børn og unge mennesker til i stort tal at protestere mod de selvsamme regeringers “uvirksomhed” over for klimaforandringerne, for at få dem til at gennemføre drastiske forholdsregler for at beskytte klimaet, forholdsregler, der dog blot vil øge industriens krise og den verdensomspændende nød yderligere, uden at det fremgår, hvordan disse tiltag skal kunne “redde” klimaet.

Den store ophidselse er helt absurd, og man kan roligt gå ud fra, at alle den

vestlige verdens regeringer er fuldt klare over det. Den globale kampagne for overgangen til en "Klimaneutral økonomi" kan kun forstås, hvis den ses i sammenhæng med det bankerotte globale finanssystem: Det, der udløser hele hysteriet, er ikke angsten for nogen klimakatastrofe, men angsten for de finansielle korthuses sammenbrud. "Økologiseringen af samfundet" er ikke andet end det sidste forsøg på at redde systemet med en ny gigantisk finansboble. Ikke uden grund har Institute of International Finance, finansindustriens kartel, betegnet "den grønne økonomi" som "det nye guld".

Men medens klimaaktivister i hele verden demonstrerer med ordene "Vi har kun 18 måneder igen!", tyder interbankmarkedets likviditetskrise på, at disse bestræbelser formodentligt kommer alt for sent til at forhindre et endnu mere dramatisk "klimaskift", nemlig finansmarkedernes klimaskift, der vil få alle de verdensomspændende finansspekulationers korthus – der i mellemtiden er blevet dobbelt så højt som før den sidste krise i 2007-2008 – til at styrte sammen i en sandsynligvis meget nær fremtid.

Rent faktisk, så nærmer centralbankernes og regeringernes bestræbelser på at holde det globale finanssystem kunstigt i live efter finanskrisen i 2008 sig det umulige. Den store redningsplan fra 2008 oppustede centralbankernes regnskaber og drev statsbudgetterne mod grænsen for overbelåning, idet den flyttede rundt på den globale gældsboble og tilmed forstørrede den. I mellemtiden er den globale gæld vokset til 244 billioner US-dollars i tredje kvartal i 2018, hvilket udgør en stigning på 100 % i forhold til det foregående år. Og samtidigt har regeringernes spareforanstaltninger for at gøre redningsaktionerne "skatteteknisk holdbare" drevet erhvervslivet i sæk Et årti med redningspakker fra centralbankerne med nul procents og nu negative rentesatser ("quantitative easing", QE) har forstørret boblen endnu mere, medens det påståede mål, at redde økonomien, mislykkedes. Og derfor står systemet nu inden længe over for en likviditetskrise, der vil kræve en endnu større redningsaktion end i 2008, hvor den amerikanske centralbank fra den ene dag til den anden udskrev op mod 16,8 billioner dollars for at forhindre et fuldstændigt sammenbrud.

Genoptagning af pengetrykning

Chefen for Den europæiske Centralbank (ECB), Mario Draghi, annoncerede derfor den 12. september et nyt program for "quantitative easing" (pengetrykning), for at "stimulere væksten i eurozonen". Lederne af ECB var spaltede i det spørgsmål; der var stor modstand fra Frankrig, Tyskland og Holland – deres tre ledere repræsenterer omtrent halvdelen af eurozonen, hvad økonomi og befolkning angår, Alligevel erklærede Draghi i een af sine sidste vigtige afgørelser som chef for Den europæiske Centralbank, før Christine Lagardes tiltrædelse den 1. november,

at en afstemning ikke var nødvendig, da "flertallet" var for.

Efter den nye plan sænker ECB ikke blot interbankkreditrenten til -0,5 %, men køber desuden "på ubestemt tid" også finanspapirer fra kommercielle banker for 20 milliarder euro om måneden. Hver måned skal der opkøbes for 5 milliarder euro virksomhedspapirer og for 15 milliarder euro statspapirer. Der kommer også en ny runde af ECB-likviditetskreditter til de store banker. Disse kreditter er i "to trin" for at motivere bankerne til at udstede flere kreditter. – Men når alle indtægter ligger under nul, kommer dette næppe til at fungere.

I følge gældende regler må ECB ikke besidde mere end en tredjedel af et lands statsgæld, og derfor er det venteligt, at det "ubegrænsede" opkøb af værdipapirer kan blive væltet over på de større økonomier såsom Tyskland, Frankrig og Italien. I løbet af næste år kommer denne tredjedel muligvis til at forhøjes til halvdelen, og lande som Tyskland vil blive sat under pres for at optage endnu mere gæld – for at ECB kan fortsætte med købe ind hos de kommercielle banker og derved understøtte reserverne hos usikre kæmpebanker såsom for eksempel Deutsche Bank.

Derfor var det ikke mærkeligt, at Draghis skriftlige erklæring var fuld af formaninger til "regeringerne med budgetoverskud" (idet de restriktive Maastricht-regler tillader højere gæld for visse lande) om at udnytte dette overskud. Eller med andre ord: de opfordres til i "inflationens" navn at give flere penge ud og optage flere kreditter. Landene uden dette råderum, som Italien, tilskyndes i stedet for til "reformer".

Rent faktisk er der ingen reel chance for, at dette program stopper den økonomiske nedtur i Europa; det vil blot øge storbankernes spekulation, i stedet for, som påstået, at få dem til at yde kreditter til produktive formål.

FED griber ind med 203 milliarder dollars.

Ingen har den krystalkugle, der præcist kan sige, hvornår korthuset falder sammen, men begivenheder som den 17. september, hvor en likviditetskrise drev interbankrenten op til 10 % og tvang Den amerikanske Forbundsbank til for første gang i ti år til at gribe ind på døgnet med en tredobbelt udstedelse af 53 og af to gange 75 milliarder dollars – 203 milliarder dollars inden for 72 timer – er tydelige advarsler, der bør tages alvorligt.

FED forkyndte som ventet den 18. september en sænkning af den ledende rente med en kvart procent på 1,75-2,0 %. Men bankens vicechef Jerome Powell sagde på samme tidspunkt intet om en fortsættelse af repo-markedindgrebet (kaldet "QE

light”) eller om nogen nyudstedelse af QE, hvilket betyder, at panikken muligvis ikke lader sig forhindre. Men Powell lod det alligevel skinne igennem, at der snart ville komme en QE: “Det er meget muligt, at vi må genoptage den organiske vækst af økonomien” – altså pumpe likviditet ind i banksystemet, ved at FED opkøber statsgæld og derivater fra bankerne.

FED gjorde et sammenfald af efterspørgsel fra forskellig side ansvarlig for likviditetskrisen, men det er først og fremmest de ekstremt lave rentesatser, der får “investorerne” (læs: spekulanterne) til at holde sig fra gældsbeviserne. I stedet satser de på derivater, der giver højere afkast. Og derfor står det klart, at heller ikke en yderligere sænkning af renterne – hvilket formindsker afkastet endnu mere – vil kunne løse problemet.

Derfor taler man i mellemtiden helt åbenlyst om “helikopterpenge”, altså at oversvømme hele finanssystemet med så at sige ubegrænsede pengemængder. Dette var et af hovedemnerne på centralbankernes møde i Jackson Hole i Wyoming i september (se Neue Solidarität 36/2019), især fremført af Wall Street-kæmper BlackRock som en opskrift for en “finansiel nødsituation”: Centralbankerne skal trykke penge og give dem direkte til regeringerne og myndighederne (i stedet for over omvejen gennem bankerne). Og det vil i praksis sige, at centralbankerne overtager kontrollen med den statslige økonomiske politik.

Centralbankernes “kriseløsningsoperationer” kan lægge slør over krisen i endnu en uges tid, men endnu flere penge på papiret forværrer blot problemet. Som Lyndon LaRouche har advaret om i årevis, så kan systemet ikke “repareres” – det må erstattes af et nyt system, der bygger på tekniske fremskridt og retter sig mod den reelle økonomi, hvilende på LaRouches “fire love”, begyndende med en genindførelse af Glass-Steagalls bankopdelingssystem for at rydde bjerget af ubetalelige gældsmængder ud af verden.

Samtidigt hermed skal de nuværende centralbanker erstattes af nationalbanker med First Bank of the United States som forbillede, den bank, der grundlagdes af den første finansminister for De forenede Stater, Alexander Hamilton, for at finansiere projekter til opbygning af den unge nation.

Disse nationalbankers kreditter bør udelukkende udstedes til formål, der kan øge landets produktivitet, som for eksempel skabelsen af en moderne, højeffektiv infrastruktur.

Men først og fremmest må der gennem stort anlagte forskningsprogrammer, som for eksempel den praktiske anvendelse af fusion og åbningen og den økonomiske udvikling af verdensrummet, sørges for, at tempoet for de teknologiske

fremskridt øges betragteligt.

Kun på den måde kan man sikre sig, at de på denne måde ydede kreditter også kan betales tilbage. Projekter som de, der fremføres under rubrikken en grøn "New Deal", vil derimod sænke produktiviteten dramatisk og blot medføre, at det allerede ubetalelige gældsberg blot forøges yderligere.

Helikopterpenge og grøn økonomi vil ikke finansiere Måne-Mars-missionen, Artemis

Den 28. aug. (EIRNS) – Den amerikanske præsident Donald Trump og den britiske premierminister Boris Johnson opfordrer begge til massive infrastrukturelle og industrielle udviklingsprojekter for deres nationer, men begge fortsætter blindt med at ignorere den, nu meget åbent anerkendte, finansielle sammenbrudskrise, som Europa og USA står overfor. Boris Johnson suspendede i dag Parlamentet fra den 9. september til den 14. oktober, med "dronningens tale" den sidste dag, hvor den nye regering under Johnson vil annoncere sit program. Ifølge Johnson vil dette omfatte enorme udgiftsstigninger til øgede lønninger, sundhedspleje, teknologi, infrastruktur og mere til. Der nævnes ikke noget om hvorledes programmet skal finansieres, eller det forhold, at City of London og Bank of England i det væsentlige indrømmer, at systemet er bankerot og klar til at bryde sammen, og kræver "helikopterpenge" (som den økonomiske kvaksalver Milton Friedman og tidligere centralbankdirektør Ben Bernanke på bizar vis kaldte det), flere kvantitative lettelser og negative renter, i et hektisk forsøg på at holde tingene oppe i et par uger eller måneder yderligere. Endnu værre er det, at de kræver, at kreditgivning omdirigeres fra produktive investeringer (som udleder kulstof, ikke sandt) til spildte og uproduktive "grønne" molboprojekter.

Desværre kan meget af det samme siges om præsident Trump, der i dag i et tweet roste de negative rentesatser, der nu er gældende i Tyskland: "På G-7 i Frankrig var alle de andre ledere svimle over hvor lave deres renteomkostninger er blevet. Tyskland "bliver faktisk betalt" for at låne penge – NUL RENTE PLUS! Den amerikanske centralbank på bar bund! "Men som Lyndon LaRouche aldrig undlod at påpege, er penge dumme, i modsætning til kredit, der er baseret på skabelsen af en fysisk virkelighed i fremtiden. At pumpe penge ind i et vildt spekulativt system, uden retning, uden at dirigere denne kredit mod et produktivt resultat

er årsagen til den voksende krise i det vestlige finanssystem. Det var det geniale i Alexander Hamiltons kreditsystem, som kun anerkendtes af et par værdifulde præsidenter, såsom Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt.

Men heldigvis har præsident Trump søsat et hasteprogram for at vende tilbage til Månen og til at opbygge en industriel kapacitet dér for at forberede en menneskelig kolonisering af Mars – Artemis-projektet. Jack Kennedys Apollo-program skabte et afkast til den reelle økonomi på cirka 14:1, for hver dollar der blev investeret, gennem nye teknologier med anvendelser på tværs af den produktive platform i de nationale og globale økonomier. Det inspirerede en generation af unge til den menneskelige races potentiale, for virkelig at bemægtige sig herredømmet over Jorden og solsystemet. Denne inspiration blev druknet i narkotika, miljøflip, konstante krige og kulturel dekadence, da de britisk-styrede "68'ere" systematisk knuste det amerikanske system gennem den britiske frimarkedsideologiske overtagelse af nationen. "Green New Deal" og fanatikerne bag "Extinction Rebellion" er i dag en ond og folkemorderisk udvidelse af "68ernes" degeneration.

Kan Trumps Artemis genoplive den amerikanske ånd? Hvis verdens rumfarende nationer samles, er det absolut en mulighed. Hvis Rusland, Kina, Indien, Japan og den europæiske indsats i rummet forenes i dette store amerikansk ledede projekt, kan de sammen både erobre rummet for menneskeheden, mens de også samarbejder om at håndtere sammenbruddet af det finansielle system gennem en ny Bretton Woods-aftale – for at vende tilbage til et kreditsystem, eliminere de 1,5 billioner \$ i værdiløs spillegæld og iværksætte en reel udvikling. Kinas Bælte & Vej er modellen der, for udviklingslandene, beviser, at de omsider kan gøre en ende på fattigdom og udvikle sig som moderne industrinationer.

Schiller Instituttet mobiliserer i begyndelsen af september internationale aktionsdage for at bringe hele menneskeheden, især ungdommen, sammen om støtte for Måne-Mars-missionen, for at skue til stjernerne, og for at afvise vor tids flagellanter fra klimaforandringsbevægelsen. Vore børn må ikke misbruges og plages af de psykotiske "dommedagskulter", der nu betragtes, som om de var baseret på videnskab. Vore børn fortjener at blive behandlet med menneskelig værdighed, med potentialet til at opleve glæden ved kreative opdagelser, og at stræbe efter at bringe udvikling til deres generation og deres efterkommere i løbet af deres korte, men kostbare tid på denne Jord, eller på andre himmellegemer. En fælleserklæring, der oversættes til mange sprog, vil blive uddelt på universiteter i hele Europa, USA, Afrika, Asien og Latinamerika. Det er tid til handling.

Det bundløse 'Jackson Hul'

Den 27. august (EIRNS) – G7-nationerne har lige på blændende vis stillet deres institutionelle politiske fallit til skue på deres topmøde den 24.-26. i Biarritz, Frankrig, idet de undgik enhver diskussion af de alvorlige problemer, som kloden står overfor, og omhyggeligt undgik det enkelte, altafgørende sag for menneskeheden: Den uafvendelige bankerot af hele det London-drevne transatlantiske finansielle system og mødet den 22-24. august i Jackson Hole mellem centralbankfolk og andre finansielle koryfæer, der opfordrede til et "regimeskifte i pengepolitikken" for at forsøge at holde deres imperium intakt.

Som Helga Zepp-LaRouche fortalte til europæiske medarbejdere den 26. august: "Den virkelige historie er, at der på mødet i Jackson Hole blev erklæret et regimeskifte i pengepolitikken og udsigten til 'helikopterpenge', hvorved de grundlæggende fjernede de sidste aspekter af regeringernes suverænitet ved at give centralbankerne myndighed til så at sige at 'gå direkte', hvilket betyder at pumpe penge både ind i den officielle stat, men også ad private kanaler – og naturligvis skal alt dette også finansiere 'the Green Deal'. Dette er præcis, hvad Hitlers rigsbankdirektør, Hjalmar Schacht, gjorde."

Zepp-LaRouche gik videre og mindede lytterne om, hvordan Lyndon LaRouche i en berømt offentlig debat i december 1971 med den fremtrædende liberale økonom Abba Lerner ved Queens College i New York City hakkede Lerner til plukfisk ved at få ham til at indrømme, at han troede Schachts politik med at åbne sluserne for finansiering af nazisternes krigsmaskine var den rigtige politik – og at hvis bare andre politikere havde gjort det, som Schacht sagde, ville Hitler ikke have været "nødvendig."

Hvad centralbankfolkene i Jackson Hole, ledet af Bank of Englands Mark Carney, foreslog, er intet andet end en nymodens version af den samme schachtianske hyperinflationiske redning af deres fallerede finanssystem – hvilket har de samme politiske egenskaber i dag som det havde dengang: fascisme.

Den gamle verdensorden er hurtigt ved at gå under, i en grad så endog talerør for London som dagbladet The Guardian tvinges til med bedrøvelse at indrømme, at G7-mødet efterlod sig få spor af, at det nogensinde fandt sted ... men der var en klar fornemmelse af, at den etablerede orden fik sin sidste olie. "Arkitekterne og fortalere for denne gamle orden er imidlertid konstitutionelt ude af stand til at skabe en ny, der fungerer for menneskeheden, understregede Zepp-LaRouche.

I stedet trækker de verden ned i en malstrøm af fascistiske grønne politikker – ned i et bundløst 'Jackson Hul'.

Det ses i den seneste udvikling i Italien, hvor briterne og deres allierede forsøger at konsolidere et grønt statskup ved at indsætte en regering, der er forpligtet til "en paradigmeændring vedrørende miljøet, et 100 % bæredygtigt land". Det ses også halvvejs rundt om planeten i Amazonas-regionen, hvor den franske præsident Macron står i spidsen for en løgnagtig kampagne i grønne internationale medier og sociale netværk, for at nedtromle den brasilianske suverænitæt ved at "hjælpe" dem med at håndtere amazone-brandene.

I lyset af denne altoverskyggende strategiske virkelighed kritiserede Zepp-LaRouche igen dem i USA og Europa, der foreslår at fortsætte konfrontationskursen med Kina og Rusland. "Dette er virkelig forkert," sagde hun. "Der er absolut ingen problemer hvad angår de strategiske spørgsmål, der kan løses uden Rusland; og der er ikke et eneste økonomisk problem, der kan løses uden Kina, især med dette truende økonomiske sammenbrud og hyperinflation" – Kina, som trods alt er det eneste lokomotiv for egentlig fysisk økonomisk vækst i verden i dag.

Zepp-LaRouche tilslutter sig kraftigt den tilgang, der tidligere i denne uge blev taget af Kreml-talsmanden Dmitry Peskov, som opfordrede til, at det næste G7- eller G8-møde, der vil blive afholdt i USA, inkluderer ikke alene Rusland, men også Kina og Indien. Dette forslag ligner Lyndon LaRouches opfordring til en 'Fire-Magts tilgang med USA, Rusland, Kina og Indien til løsning af planetens centrale problemer, især krisen i det internationale finanssystem.

For at få den nødvendige politiske diskussion om det faldefærdige britiske system, deres fascistiske forslag der blev udstillet i Jackson Hole, og vigtigst af alt, de politiske foranstaltninger der er nødvendige for at få et klassisk nyt paradigme, vil den internationale LaRouche-bevægelse afholde aktionsdage på universitetsområderne i den første del af september, både overalt i USA såvel som i et lille dusin lande internationalt. Denne indledende aktion vil, med Zepp-LaRouches ord, være "en appel til verdens unge om at transformere den menneskelige art, ved at sikre at mennesket bliver en rumfarende art, og at der er principper der indebærer, at dette grønne fascistiske sludder er helt forkert."

Britisk centralbankdirektør lancerer 'grønne' angreb på USA og på dollaren

Den 26. aug. (EIRNS) – Direktøren for Bank of England kom til Federal Reserves bankkonference i Jackson Hole, Wyoming, i sidste uge og sagde, at den amerikanske dollar, indenfor handel og investeringer, burde udskiftes med en digital verdensvaluta. Mark Carney lovpriste den digitale valuta "Libra" – foreslået udstedt af Facebook – som den amerikanske kongres forsøger at stoppe. Men Mark Carney sagde, at de globale digitale penge ville blive bedre kontrolleret af Bank of England og andre store centralbanker. Han gjorde dermed Facebooks "Zuck Bucks" til sin forsøgskanin.

Værdien af dollaren, beklagede Carney, gør det sværere og sværere for hans Bank of England, Fed og andre centralbanker, at vedblive med at redde City of London og Wall Street og Tokyos megabanker, som de har gjort i mere end 10 år siden den globale finansielle nedsmeltning i 2008. Selv "kvantitative lempelser", endog negative renter, fungerer ikke mere, og endnu et finansielt krak truer.

Carney bebrejdede regeringerne og især den amerikanske dollar. Han fik støtte til sin britiske imperiale arrogance fra den enorme (6.5 milliarder \$) private kapitalfond på Wall Street, BlackRock LLP, som kom til symposiet i Wyoming med et forslag om at overføre styringen af de offentlige budgetter til centralbanker som Bank of England og Federal Reserve. Disse ville blot trykke pengene og få deres "eksperter" til at fortælle regeringerne, hvordan de skal bruge dem, foreslog BlackRock.

Og investeringerne ville være "grønne", hvilket ville smide billioner af kroner væk til tilbagestående "grønne" teknologier som enorme solfarme, mens kulraft og olie blev afviklet med tunge "kulstofafgifter".

Dette ville gøre det af med hvad der er tilbage af amerikansk industriel kraft, som allerede er blevet trukket ned af årtier med britiske frihandelsaftaler, "afindustrialisering," narkotikaepidemier...

Man må forstå, at Det amerikanske Systems økonom og statsmand Lyndon LaRouche ikke ville have fundet sig et minut i Mark Carneys arrogante imperialistiske krav. Han var den store modstander af britisk imperialism – finansiell og geopolitisk – i et halvt århundrede. Hvis præsident Donald Trump ville bane vejen for en posthum frifindelse af den uforskyldt retsforfulgte Lyndon LaRouche, måtte Bank of Englands Carney og BlackRock æde deres ord.

I virkeligheden er den amerikanske dollars dominerende rolle i international handel og investeringer – en hindring, efter hr. Carneys mening, for centralbanker der styrer verden med deres digitale verdensvaluta – i dag den eneste rest der er tilbage af præsident Franklin Roosevelts vellykkede kredit- og valutasystem fra Bretton Woods. Bretton Woods tillod stabile valutaer og en stærk vækst i produktivitet og produktion i USA og Europa i 30 år efter anden Verdenskrig.

Richard Nixon opgav Bretton Woods-systemet i 1971 under pres fra Londons banker, hvilket gav dem det spekulative kasino med “flydende valutakurser”, som de ønskede, med 5,5 billioner \$ per dag i valutahandel, hvoraf 99 % er ren spekulation.

LaRouche foreslog at genskabe et Bretton Woods-system, denne gang med kredit også for udviklingslandene, til grundlæggende infrastruktur og industrialisering – lige som Kina yder i Asien og Afrika under sit Bælte- og Vejinitiativ. Han sagde, at dette nye Bretton Woods kunne iværksættes af de fire magter, der i dag ikke bøjer sig for “nye grønne aftaler” – USA, Kina, Rusland og Indien. I spidsen for Måne- og Mars-rummissioner og nye nukleare og fusionsteknologier, kan disse nationer, og andre der slutter sig til dem, revolutionere den menneskelige arts kræfter og menneskets kreative åndsevner. Lad hr. Carney blive grøn af misundelse.

POLITISK ORIENTERING den 20. juni

2019:

Vil Trump samarbejde med Kina og

Rusland ved G20

eller blive manipuleret ind i krig

med Iran?

Se også 2. del inkl. diskussionen

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del:

Kommer senere. Der skal rettes op på et lyd problem. I midtertid, kan slutning høres i lydfilen nedenfor, inkl. "Hvad er Schiller Instituttet?". (begynd på 1 time 47 min.)

Lyd:

[Det vil kræve et nyt kredit- og pengesystem](#)

Den 10. juni (EIRNS) – De store centralbanker fortsætter med at kæmpe sig tilbage til de kvantitative lempelsesordninger, som de alle brugte til at trække City of London og Wall Street-bankerne gennem det sidste sammenbrud – et varsel om at et andet nærmer sig. Federal Reserve, som efter 10 år endelig øgede sin diskonto i 2018, har igen sænket den; formand Jerome Powell sagde: Betragt ikke de rednings-foranstaltninger der blev brugt under det sidste krak som "ukonventionelle" – de vil blive brugt igen. Efter at Den Europæiske Centralbank tilsyneladende ville fastholde sin diskonto uændret i et år den 6. juni, tilbragte dets præsident Mario Draghi dagene derefter med at sprede rygter og lækager om, at bestyrelsen i virkeligheden diskuterede rentenedsættelser og øgede opkøb af virksomheds- og statsobligationer fra private banker. Den Canadiske Centralbank vendte "modstræbende" tilbage til at sænke renten. Det samme gælder for de andre.

Skal vi tro på, at centralbankerne, blot "støtter en fortsættelse af udvidelsen"? Stagnerende og lav løn, som "udvidelsen" har bestået af siden sammenbruddet i 2007-08, er stoppet i Europa, og aftager i USA. Centralbankerne ved, og indrømmer, at billioner af gælden hos stærkt forgældede selskaber og superforgældede "zombiefirmaer" nu vil misligholdes under disse forhold, hvilket vil udløse et krak, der starter i en del af de finansielle markeder – "det sædvanlige blodbad" som Bank of Americas administrerende direktør, Brian Moynihan, tørt udtrykte det i en advarsel til den økonomiske klub i New York den 5. juni. Han burde vide det: BoA er den største gearede långiver siden sammenbruddet af alle megabankerne, og har solgt sin "junk-gæld" til ikke-banker som private kapital- og hedgefonde, hvilket nu "bekymrer" Moynihan.

Endnu et finansielt krak vil knuse realøkonomierne i Europa og USA, som endnu ikke er blevet genoprettet, og efterlade dem fuldstændigt ødelagte. De "Fire Love", som Lyndon LaRouche kaldte en presserende nødvendighed den 8. juni 2014, må vedtages hurtigt nu – i særdeleshed Glass/Steagall-adskillelsen af kommercielle banker fra det spekulative kasino og udstedelsen af store mængder af national kredit til ny, høj energitæt og højteknologisk grundlæggende økonomisk infrastruktur.

Den russiske præsident Vladimir Putins nøgterne kommentarer til St. Petersburgs Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) var vigtige: Den korte globale vækst (gennem flere alvorlige kriser) efter afslutningen af Den kolde Krig sluttede resolut med den globale krise i 2008-09, og siden da er påstået "BNP-vækst" afkoblet fra væksten i handel med fysiske varer, der næsten ikke er øget. "Kvantitativ lempelse og andre foranstaltninger undlod at løse problemerne og skubbede dem kun ud i fremtiden." Ved at vende tilbage til den politik nu, bekræfter centralbankerne, at Putin har ret.

Lyndon LaRouche sagde i en videooptaget tale til en konference i Rusland på bunden af det økonomiske sammenbrud i 2009 efter den finansielle krise, at kun et nyt kreditsystem – ikke et monetært, men et kreditsystem – kunne iværksætte et reelt økonomisk opsving. Teksten til disse bemærkninger, "Aftale blandt fire magter kan afværge et totalt sammenbrud", offentliggøres i den 14. juni, 2019-udgaven af Executive Intelligence Review. Ved at identificere de initiativtagende magter som Kina, Rusland, USA og Indien, specificerede LaRouche: "Menneskehedens fremtid, selv om det er nogle generationer borte, afhænger nu af udviklingen af Månens kolonisering som et produktionscenter for at bygge dele af udstyr, der vil bringe mennesket videre til koloniseringen af Mars. Dette vil være en grundlæggende ændring i karakteren af menneskets tilsyneladende skæbne i løbet af denne periode". Denne "videnskabelige drivkraft" for kreativitet og produktivitet udgjorde en anden af LaRouches økonomiske "Fire Love" i 2014.

De store projekter på Jorden og i Solsystemet er der til at blive gennemført med et nyt kreditsystem; Kina har med sit Bælte- og Vejinitiativ iværksat processen. I USA ligger de store projekter umiddelbart foran os i udviklingslandene Mexico og Mellemamerika, og er allerede blevet foreslået i en eller anden form til Trumps regering. For at gennemføre dem – og for at forhindre det ødelæggende forestående finanskrak – kræves der et nyt kreditsystem fra de fire magter, som LaRouche foreslog det.

[Socialdemokratisk redaktør forlanger bankseparation i Sverige](#)

Lederen i bloggen *Dagens Arena* den 24. oktober af Daniel Mathiesen har overskriften "Beskyt samfundet imod bankerne!" Han skrev: "Vi er nødt til at forstå, at strukturelle reformer er nødvendige i det finansielle system for at beskytte samfundets velfærd. Den højeste prioritet bør være en 'firewall' mellem kommercielle banker og investeringsbanker – en såkaldt bankseparation. Dette kombineret med skarpere regler for kapitalkrav, hvilket ville beskytte både långivere og arbejdere." *Dagens Arena* er en vigtig blog relateret til Sveriges socialdemokratiske parti.

[Europæisk bankskandale: Massive skatteunddragelser for 410 mia. kr. Glass-Steagall ville have forhindret det.](#)

Den 23. oktober (EIRNS) – En enorm skandale med store europæiske "universal-bankers" skatteunddragelse og tyveri af skatteindtægter kommer gradvist til offentlighedens kendskab i hele Europa, efter at være blevet et stort spørgsmål i Danmark .

Skandalen med den mærkelige benævnelse "Cum / Ex" illustrerer grafisk, hvordan EU og Europa Kommissionen arbejder for de store banker, og imod landene og deres befolkninger. I dette tilfælde har banktilsynsmyndigheder i de ledende EU-nationer set til, at der begås en særdeles kostbar bank-kriminalitet i mange hundrede varianter over mere end et årti, og har ikke engang informeret myndighederne i nabolandene. Kriminaliteten er således fortsat og har bredt sig. Den skønnedes allerede ved udgangen af 2017 at have kostet europæiske regeringer minimum 410 mia. kr. siden 2005 – deraf 240 mia. kr. alene i Tyskland – i tabte skatteindtægter og tyveri af skatteindtægter gennem svigagtige skatterabatter,

En opdeling af bankerne med en Glass-Steagall-lov ville *til enhver tid* have forhindret det. Nu søger Den Europæiske Centralbanks 'Fælles Afviklingsmekanisme' (Single Resolution Mechanism) at forbyde en Glass-Steagall-bankopdeling for de 19 eurolande i EU.

En "Cum/ Ex" taktik- eller udbytte-arbitrage – er en ordning, i hvilken finansielle midler af forskellig slags bruges til at opkøbe aktier, 24 timer eller mindre *før* der udbetales udbytte på disse aktier; ved mellemkomst af aktiesælgere der 'går kort', finder leveringen af de købte aktier sted kun 24 timer (eller mindre) *efter* udbyttet er betalt. Aktiebeholdningen før udbetaling kaldes "cum" (fra latin "med") – med ret til udbyttebetaling; efter udbetalingsdagen er det "ex," "uden" udbytte. Aktiesælgeren, der som 'short-seller' "går kort" hen over selve udbytte-dagen, besidder teknisk set ikke aktiebeholdningen på udbyttedagen, og skal så ikke beskattes, men modtager et skatte-betalings-certifikat fra et clearinghouse, hvis trinene i ordningen ellers er timet præcist (og det er de). Dette certifikat berettiger til refusion af skat på kapitalgevinst, en skat, som ingen har betalt!

Køber modtager aktieleveringen efter udbytte-dagen, og modtager et delvis "kompenserende udbytte" (minus kapitalgevinstskatten) fra clearingbanken af det selskab, hvis aktier giver udbytte, alt imens der ikke betales nogen skat, og til trods for, at aktien ikke har været ejet i udbytteåret. Ved på sofistikeret vis at indskyde flere 'kort-salg' mellem salg og køb, kan de samme midler få skatten refunderet mange gange. Investeringsvirksomheder, ledet af tidligere store bankhandlere, sørger for den præcise sekvens af handlerne. Komplekse derivater bruges til at fordele super-profitten mellem spillerne – først og fremmest bankerne.

Hvem driver investeringsvirksomhederne, der foretager Cum / Ex-transaktioner? Tidligere værdipapirhandlere fra de store banker. Hvem låner dem pengene til at foretage *masse*-opkøb af aktier hen over dagen for udbyttebetaling, for så at skumme hundredvis af millioner på en enkelt ordning? De store banker. Hvem er de kort-sælgere, der kommer imellem? De samme banker, i hvert fald indtil 2015-16, da tingene endelig blev – om ikke hede – så lidt varme; siden da låner bankerne i stedet pengene ud til specielle afdelinger i investeringsbanker, der så fungerer som kort-sælgere. Korrupte advokatfirmaer, normalt britiske, er bragt ind for at give "juridiske ekspertudtalelser", om, at disse ordninger – givet de forskellige synspunkter blandt forskellige regulatorer – måske ikke er *helt* ulovlige.

Denne massive bankkriminalitet, som nu endelig igennem det sidste år er blevet retsforfulgt af den offentlige anklagers kontorer i Köln, Düsseldorf og Hannover

i Tyskland, er blevet ledet af handelsplatforme og investeringsafdelinger indenfor Santander, Deutsche Bank, HSBC, Morgan Stanley og Goldman Sachs (som angiveligt forlod ordningerne efter udbytte-sæsonen 2015) og Macquarie Bank Ltd. Forbrydelserne går tilbage til årtusindskiftet, og blev først udført med midler fra den gode gamle britiske eurozone-udpost i Dublin. Forbrydelserne kunne ikke begås uden disse bankers kredit til massive køb af aktier, eller funktion som – eller leverandør af – aktiernes 'kort-sælgere', for at få ordningerne til at fungere.

Var universal-bankerne blevet brudt op med Glass-Steagall loven, kunne de simpelthen ikke ydet givet disse 'services' til de fonde, der skaber og uddeler super-profitterne.

Hundredvis af sådanne ordninger undersøges nu af statsanklagere i Tyskland, og involverer "snesevis af banker."

Langt nede i sin rapport kom Deutsche Welle frem til en vigtig pointe: Tysklands 'BaFin'- regulator og finansministerium (BFM) kendte i årevis til disse ordninger. "Tyskland siges at have informeret sine europæiske naboer om cum/ex-transaktionerne gennem en OECD database, og det alene i 2015, selvom finansministeriet har kendt til det siden 2002. "BFM erklærede ikke engang ordningerne for ulovlige før 2016! Forbrydelserne fortsætter i dag.

Og husk på: Det er disse embedsmænd, der beordrede grækerne til at "betale deres skatter "i 2015; og hvem er det, der nu forsøger at beordre Italien til at hæve sine skatter?

[Schiller Instituttet deltog i Folketingets åbent-hus-arrangement under Kulturnatten.](#)

København, d. 15. oktober, 2018 (Schiller Instituttet) – I forbindelse med Københavns Kulturnat i fredags, d. 12. oktober, hvor alle institutioner holdt åbent hus, drøftede den danske afdeling af Schiller Instituttet Den Nye Silkevej og LaRouches 'fire love' med mange folketingsmedlemmer [på Christiansborg]. Som der er tradition for, gik en delegation fra Schiller Instituttet fra det ene partilokale til det næste med vores materialer, og søgte at engagere de

tilstedeværende politikere i diskussion om og gennemførelse af vores program.

I år talte vi personligt med formændene for fire ud af de ni partier, som er repræsenteret i Folketinget, og adskillige andre parlamentarikere, herunder fra Grønland, og repræsentanter for det danske mindretalsparti i Tyskland samt det tyske mindretal i Danmark. Ved aftenens afslutning havde vi talt med medlemmer fra de fleste af partierne.

En partiformand hilste os med ordene: "I er så vedholdende. I er her hvert år! "Vi er velkendte for alle medlemmerne, fordi vi sender vores trykte nyhedsbrev til dem hver måned og vores digitale nyhedsbrev en eller to gange om ugen pr. e-mail.

I kølvandet på den kæmpestore hvidvaskningsskandale vedrørende den systemiske Danske Bank, var behovet for en Glass/Steagall-bankopdeling – som den første af LaRouches fire love – et ledende diskussionspunkt. Et socialdemokratisk medlem mødte os med: "Hvordan går det med jeres Glass/Steagall-kampagne?" Flere partier går ind for en bankopdeling, og diskussioner med dem er nødvendige for at få det vedtaget.

En anden vigtig diskussion var behovet for at imødekomme flygtninge-udfordringen ved at tilslutte sig Kinas bestræbelser på at bringe Den Nye Silkevej til Afrika og Sydvestasien. Dette blev især drøftet med både det indvandrings-venlige Radikale Venstre og det indvandrings-fjendtlige Dansk Folkeparti. Der var også specielle diskussioner: Spørgsmålet om kinesiske infrastrukturinvesteringer i Grønland blev drøftet med et medlem fra Grønland, hvis parti imidlertid modsætter sig dette.

Den danske hjælp til Friedrich Schiller blev drøftet med vicepræsidenten for foreningen af Tyske Mindretal i Danmark, som ikke, udover vores program, kendte til dette.

Vi udleverede trykte kopier af vores tre sidste nyhedsbreve til dem, der ikke allerede havde læst dem.

POLITISK ORIENTERING den 4. oktober 2018:

Trump i FN: Afskaf supranationalt diktatur og vend tilbage til national suverænitet

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

NYHEDSORIENTERING SEPTEMBER-OKTOBER 2018:

Et nyt paradigme for udvikling// Opdel Danske Bank

Indeholder: "Afslutningen på kolonialismen: En ny fælles fremtid for menneskeheden", Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York: "Hen imod en fire-magt-aftale for et 'Nyt Paradigme' for udvikling" den 13. september, 2018.

Opdel Danske Bank: "Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street og 'City of London'" af Tom Gillesberg.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Finansanalytikere ser tydeligt et

truende finanskrak

11. juni, 2018 – Selv, mens de afsværger og fornægter, at det vil ske *nu*, så ser flere finansanalytikere klart, at der snarligt vil komme et finanskrak som det i 2007-08, der udløses af massive mængder af uerholdelig selskabsgæld.

En lang artikel af en økonomiskribent i *Washington Post*, Steven Pearlstein, »The Buyback Economy and the Next Big Bubble«, (Tilbagekøbsøkonomien og den næste Store Boble), påpegede det forestående, økonomiske kollaps.

»Det sker igen«, skriver Pearlstein. »Denne gang drejer det sig ikke om husstande, der bruger billige lån til at udtrække penge af deres overvurderede huse. Det drejer sig snarere om gigantiske selskaber, der bruger billige lån – samt en engangs-skattelettelse – til at tage penge fra deres regnskaber og sende dem til aktionærerne ... Og igen, de omdirigerer kapital, væk fra produktiv, langfristet investering for yderligere at blæse en finansboble op – en boble her i selskabsaktier og obligationer – der, når den brister, vil sende økonomien ind i endnu en stor recession.«

Pearlstein nævner en meget bred undersøgelse af en europæisk business-skole om, at de undersøgte firmaer brugte mere end 100 % af deres profitter på tilbagekøb i 2010-15. Amerikanske selskaber generelt, der handles på markederne, reducerer deres egenkapital med henved \$3 billion, alt imens deres gæld udgjorde rekordhøje 73 % af BNP i midten af 2017; selskabs-junkgæld udgjorde 11 % af BNP (\$2,2 billion i midten af 2017, mod \$2,5 billion nu). Selskabs-EFT-værdipapirer (exchange-traded funds; som handles på børsen) holder \$300 mia. i aktiver, 20 gange niveauet for tidspunktet for krakket.

Det værste er, at selskabslån bliver securitiseret til at blive låneobligationer med sikkerhedsstillelse (CLO'er) i en rate af \$150 mia. om året på de amerikanske markeder, og det fordobles hvert år. Pearlstein nævner Moody's rapport om »forestående, særligt store bølger af misligholdte lån« fra maj måned, som også bemærkede det lave niveau af likviditet på markederne for selskabsgæld; og Finansministeriets afdeling for finansiel researchs nye rapport om »selskabsgæld med blinkende røde lygter«. Han bemærker, at lån, optaget af investeringsfonde for at opkøbe værdipapirer, også befinder sig på det højeste punkt nogensinde.

»Dette er alle kreditboblers moder ... Det er vanskeligt at sige, hvad der vil få denne gigantboble til at briste. En tyrkisk lira-krise. Oliepriser, der når op på \$100. En misligholdelse af en stor, BBB-obligation (BBB-rating; Bankers

blanket bond). Et stormløb mod udgangene af panikslagne ETF-investorer ... At foregive, at det ikke vil ske, er tåbelighed.«

Mandag havde *Wall Street Journal* på sin forside »Emerging Market Rout Feeds Contagion Fear« (Fremvoksende markeds-deroute giver nærer frygt for smitte). Med Federal Reserve, der forventes at hæve rentesatsen igen i denne uge, skrev *Journal*, »uro kunne sprede sig fra fjerne hjørner af verden til USA og andre steder og bære ved til en cyklus med accelererende negativ risikoreaktion [mangel på likviditet, -red.] Gælden i Brasilien, Sydafrika, Mexico, Italien, Tyrkiet, der alt sammen bliver solgt ud, »bond funds (fonde, der investerer i obligationer eller andre værdipapirer) befinder sig på årets laveste niveau, iflg. Institutet for International Finans«.

Om en anden udløsermekanisme – Deutsche Bank – skrev *Tages Zeitung* 5. juni et indlæg med udstrakte citater fra bankanalytiker Dieter Hein, der »rådgav« Deutsche Bank i flere år efter krakket i 2008. Han siger, han ikke er sikker på, banken nu kan reddes fra bankerot – investeringsbanken har enorme, delvist ukendte risici på sine regnskaber, og der forventes flere store tab. Han siger, DB endnu ikke er bankerot, men det er et advarselssignal, at så mange analytikere nu overvejer bankens mulige bankerot.

Franske, belgiske og tyske banker har størst eksponering i italiensk statsgæld

30. maj, 2018 – Den mest dramatiske situation blandt de store, private banker uden for Italien, og bortset fra Deutsche Bank, der befinder sig i en særlig sårbar tilstand pga. af dens gigantiske eksponering i derivater, er situationen for Belgiens Dexia Bank. Dexia har €15 mia. i italiensk statsgæld i sine regnskaber – dobbelt så meget som bankens egenkapital.

Eksponeringen i italiensk statsgæld er uforholdsmæssigt høj blandt flere banker i Tyskland; i Deutsche Pfandbriefbanks tilfælde er den på 83,2 % af bankens egenkapital; Aareal Bank, 65,9 %; Commerzbank, 42,7 %. Dette er for det meste lån i ejendomme. Deutsche Banks eksponering er relativt lav, med kun 6,51 %; bankens netværk af banker i Italien har imidlertid udstedt yderligere €35 mia. i lån til ikke-offentlige klienter.

Den værste situation, med hensyn til lån til ikke-offentlige klienter, findes her for franske banker, for hvem det italienske marked udgør det næststørste marked efter selve Frankrig: BNP Paribas har udstedt lån til klienter i Italien i størrelsesordenen €154 mia., og Crédit Agricole €95,5 mia.; alt i alt har franske banker €311 mia. i lån til italienske klienter på regnskaberne, af hvilke €63 mia. er til den italienske stat; tyske banker har €91 mia. på regnskaberne, som omfatter €39 mia. til staten; spanske banker har €66 mia., inkl. €45 mia. til den italienske stat.

Tabene for de store privatbanker i ugen fra 22.-29. maj udgjorde: 15,4 % for Unicredit; 12,5 % for Commerzbank; 12,4 % for Intesa San Paolo; Banco Santander, 11,3 %; Deutsche Bank, 9,3 %; Crédit Agricole, 9,3 %; BNP Paribas, 8,5 %; Société Générale, 6,2 %.

[Finanskredse nedstemmer regering for Italien; Endnu et skridt hen imod finanskrak](#)

Leder fra LaRouchePAC, 27. maj, 2018 – Den Europæiske Centralbank og Londoncentrerede »finanskredse« har, idet de tramper på demokrati og sandsynligvis også den italienske forfatning, brugt Italiens statspræsident som deres marionet i blokeringen af en klar flertalsregering. Den åbenlyse årsag: Den kunne krænke de forkrøblende regler for euroen i sin forfølgelse af reel, økonomisk vækst, eller endda beslutte at forlade Eurozonen.

Med sin afvisning af koalitionsregeringen mellem partierne Lega og Femstjernebevægelsen, som havde kvalificeret sig gennem et vælgerflertal i valgene den 4. marts og gennem et flertal i parlamentet, har statspræsident Sergio Mattarella åbenlyst indrømmet, hvem, det er, der har ført hans hånd. Han sagde, at finanskredse og udenlandske investorer i italienske statsobligationer havde et intenst had til regeringens nominerede finansminister og dennes potentielle brud med Eurozonen. Italienske statsobligationer købes for det meste af store banker i London og Europa og sælges for likvider til den Europæiske Centralbank, som nu besidder dem.

Vælgerne fra »finanskredsene« var de eneste, der talte, denne gang.

Men hvad er det, der foregår i disse »finansskredse«? De er ved at blive kvalt i højspekulativ selskabs-’junkgæld’, og i derivatkontrakter på denne gæld; nu driver rentestigningen i dollar dem mod massive betalingsstandsninger og sammenbrud af banker.

Se på Deutsche Bank, den største bank i Tyskland, der rent faktisk kontrolleres fra dens investeringsbankafdelinger i London. For to måneder siden beordrede den Europæiske Centralbank (ECB) Deutsche Bank til at udarbejde et »nød-scenarie« for at afslutte sin investeringsbank; ECB vidste tydeligvis, der var noget alvorligt galt i banken, som har verdens største eksponering til derivater. Nu fyrer Deutsche Bank så ansatte *en masse* fra sin investeringsbank, den afdeling, der har været drivkraften for hele banken i 15 år (og på det seneste, drivkraften bag store tab). To analytikere var, for CNBC, enige om, at bankens aktier og kapital, der for nylig faldt fra 26 mia. til 21 mia. euro, meget snart kunne nå nul »med meget dårlige konsekvenser for internationale markeder i en nær fremtid«.

Tiltag fra Tysklands side for en reorganisering af Deutsche Bank, i overensstemmelse med præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouches forslag i *EIR* i 2016, bliver nu den eneste måde, hvorpå bankens kollaps og dets forgreninger til det transatlantiske banksystem i London og på Wall Street, kan stoppes.

Disse tiltag – som omfatter en Glass/Steagall-bankopdeling for at fraskille investeringsgrenene, til beskyttelse af den industrielle/kommercielle udlånsbank – ville være forbudt under Eurozonens regler og regler for bankopløsning, inkl. nye regler, som Eurozonen i øjeblikket er ved at vedtage!

Det samme er tilfældet med banker i hele finanssystemet, der er eksponeret til den enorme »alting-boble« med spekulativ gæld, der nu er ved at blive giftig.

Det, som den nu afviste italienske regering »truede« med at gøre ved at modsætte sig disse regler og endda ved at forlade Eurozonen, om nødvendigt, er et skridt mod den eneste løsning for at forhindre endnu et krak, værre end i 2008.

Denne løsning fremlægges i Lyndon LaRouches »Fire Love« for at genrejse den produktive vækst og videnskabelige/teknologiske gennembrud, og som blev udgivet i 2014 med en understregning af økonomien USA, hvis finanssystem befinder sig i samme farefulde tilstand. Præsident Trump har, tilbage i 2016, krævet ét af disse skridt, nemlig genindførelsen af Glass/Steagall-loven; han har talt om et andet, nemlig byggeri af ny, økonomisk infrastruktur for Amerika. Men handling har ikke været til rådighed, med britiske efterretning, der har udløst voldsomme

angreb mod hans præsidentskab og forsøgt den form for kup, som de netop har set, lykkedes mod Italien.

Vælgerne i begge disse nationer står nu over for valg, hvor de må gennemtvinge de handlinger, som LaRouche har foreslået, og ikke tillade noget som helst at afskrække dem.

Foto: Den Europæiske Centralbank, Frankfurt, Tyskland.

Moody's: 'En usædvanlig stor bølge af misligholdte selskabslån' på vej

27. maj, 2018 – Kreditratingbureauet Moody's Investors Service har givet den hidtil klareste advarsel om muligheden for, at der venter et blow-out af amerikanske selskabsgæld i horisonten.

En ny rapport, udgivet af Moody's, siger, at 'junk-gælden' i den amerikanske selskabssektor nu beløber sig til omkring \$3,7 billion, og at \$2 billion heraf hører hjemme i en ny betegnelse, skabt af Moody's: »særdeles spekulativ« (med graden B1 eller lavere) i modsætning til blot »spekulativ«.

På internationalt plan, siger rapporten, får nu hele 58 % af alle ikke-finansielle selskaber en gælds-rating, der lyder på »spekulativ«, af kreditratingbureauet; og 40 % får ratingen »særdeles spekulativ«.

Idet de kommer til sagen, siger rapporten, som det citeres af CNBC den 25. maj, »Stærke investorkrav om højere afkast forsætter med at gøre det muligt for alle, undtagen de svageste udstedere, at undgå misligholdelse ved at genfinansiere [deres] gæld, der nærmer sig forfald. Flere meget svage udstedere lever på lånt tid, så længe der hersker gunstige vilkår«. Dette er de såkaldte »zombie-selskaber«, som de europæiske økonomiers finansielle analyser diskuterer så meget; og igen, så rejser Moody's muligheden for, at dette kunne nærme sig 40 % af de ikke-finansielle selskaber.

Rapporten konkluderer, at »Det rekordhøje antal selskaber, der er særdeles højt gearet, har sat scenen for en usædvanlig stor bølge af misligholdelser, når den næste periode af generel økonomisk stress kommer«.

Denne stress-periode er faktisk kommet, med renter knyttet til dollar, der stiger i et hastigere tempo, end Federal Reserve hæver sine nøglerenter. De styrtdykkende valutaværdier, som rammer de lande, der har store mængder af dollargæld, såsom Argentina, Tyrkiet og Brasilien, er ét tegn. Selve den amerikanske selskabsgældsboble står til at implodere på et tidspunkt i denne udvikling, som Moody's og IMF for allerede et år siden advarede om. Selv om det ikke er rapporteret her, så har der hidtil været et fald på 4 % i 2018 i værdien af den gennemsnitlige selskabsobligation, internationalt.

Ind over dette krydser den indikation, at den »lange tid, det har taget Deutsche Bank at dø« måske snart er slut, medmindre denne gigantiske derivatbank bliver gennemgribende reorganiseret.